อายุของผู้พูดกับการเลือกใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 : การศึกษาเปรียบเทียบรูปคำและการใช้

Age of Speakers and Selection of Using First and Second Person Pronouns: A Comparative Study of Word Forms and Usage

สุชาดา เจียพงษ์[1] / Suchada Jiaphonga[1]

[1]สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม/
[1]Thai Language Program, Faculty of Humanities and Social Science,
Phibulsongkram Rajabhat University
Phitsanulok 65000, Thailand

Corresponding author. Email : suchada_kr@hotmail.com

Abstract

The purposes of this article were 1) to study comparably word forms of using first and second person pronouns by different-aged speakers and 2) to compare first and second person pronoun use according to social factors among speakers with different ages. Data was collected by interviewing 2 different-aged groups; 50 samples of young age, the age between 15-20 and 50 samples of old age, the age between 50-55. The results were found that, in terms of word forms and usage in line with social factors of first and second person pronouns in the same communicative situation, the different-aged speakers used different personal pronouns in terms of word forms and frequency of use. Moreover, it could be reflected that the trend of using personal pronouns presented more respect to others and less solidarity.

Keywords: Personal Pronoun, Pronoun forms, Pronoun Usage

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาเปรียบเทียบรูปคำสรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 2 ของผู้พูดต่างอายุกัน และ 2) ศึกษาเปรียบเทียบการใช้ตามปัจจัยทางสังคมของคำสรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 2 ของผู้พูดต่างอายุกัน ทั้งนี้เก็บข้อมูลโดยแบบสัมภาษณ์ผู้พูด 2 กลุ่มอายุ คือกลุ่มอายุน้อย อายุ 15-20 ปี จำนวน 50 คน และกลุ่มอายุมาก อายุ 50-55 ปี จำนวน 50 คน ผลการศึกษาพบว่ารูปคำและการใช้ตามปัจจัยทางสังคมของคำสรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 2 ในสถานการณ์การสื่อสารเดียวกัน ผู้พูดที่อายุต่างกันใช้คำบุรุษสรรพนามต่างกัน ทั้งในเรื่องจำนวนรูปคำ และความถี่ของการใช้คำ นอกจากนี้ยังสะท้อนแนวโน้มการใช้คำบุรุษสรรพนามที่เลือกใช้คำแสดงความให้เกียรติกันมากขึ้นและแสดงความเป็นพวกเดียวกันน้อยลง

คำสำคัญ: คำบุรุษสรรพนาม, รูปคำสรรพนาม, การใช้คำสรรพนาม

บทนำ

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีความประณีตในการเลือกใช้คำ โดยเฉพาะการใช้คำบุรุษสรรพนาม ต้องคำนึงถึงบริบททางสังคมว่ากำลังพูดกับใคร และสถานการณ์ใด ผู้ใช้ภาษาที่ดีมีประสิทธิภาพต้องรู้และเลือกใช้คำให้ถูกต้องตามสถานการณ์การสื่อสาร ทั้งนี้การเลือกใช้คำบุรุษสรรพนามแทนตนเองและแทนผู้ที่พูด ด้วยมีความสำคัญอย่างยิ่ง หากใช้คำผิดอาจทำให้ผู้ที่เราพูดด้วยรู้สึกไม่ประทับใจมองว่าไม่รู้จักกาลเทศะได้ ผู้ใช้คำบุรุษสรรพนามจึงต้องเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับสถานการณ์ จำเป็นที่จะต้องพิจารณาบริบททางสังคมซึ่งเป็นปัจจัยที่กำหนดให้ผู้ใช้ภาษาเลือกใช้คำถูกต้องและเหมาะสมตามกาลเทศะ ได้แก่ อายุ เพศ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง และความเป็นทางการ ผู้วิจัยสังเกตได้ว่าผู้พูดที่อายุต่างกันจะใช้คำบุรุษสรรพนามที่มีลักษณะต่างกัน วัยผู้ใหญ่บางครั้งใช้คำแทนตัวเองว่า “ข้า” เมื่อพูดกับเพื่อน และใช้คำแทนเพื่อนว่า “เอ็ง” ส่วนวัยรุ่นมักใช้คำแทนตัวเองโดยใช้ “ชื่อ” ไม่ปรากฏใช้คำว่า “ข้า” “เอ็ง” ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการใช้ คำสรรพนามของผู้พูดที่มีอายุต่างกัน โดยเปรียบเทียบรูปคำและการใช้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1) เพื่อเปรียบเทียบรูปคำสรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 2 ของ ผู้พูดต่างอายุ

2) เพื่อเปรียบเทียบการใช้ตามปัจจัยทางสังคมของคำสรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 2 ของผู้พูด ต่างอายุ

ทบทวนวรรณกรรม

ผลงานวิจัยหลายเรื่องแสดงให้เห็นว่าผู้พูดที่อายุต่างกันจะใช้ภาษาแตกต่างกัน ทั้งในระดับเสียง และระดับคำ เช่น งานวิจัยของ Arunrueang (1990) ศึกษาเรื่องการแปรของวรรณยุกต์โทในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามระดับอายุของผู้พูดพบว่ากลุ่มวัยกลางคนมีแนวโน้มจะใช้วรรณยุกต์สูง-ตกมากที่สุด และกลุ่มวัยรุ่นใช้รูปแปรวรรณยุกต์ กลาง-ขึ้น-กลาง มากที่สุด และงานวิจัยของ Sankhaburanurak (1999) ศึกษาการใช้คำลักษณนามในภาษาไทยมาตรฐานของผู้พูดต่างวัยพบว่าผู้ที่มีอายุน้อยจะใช้คำลักษณนามตรงตามเกณฑ์ที่กำหนดมากกว่าผู้มีอายุมากเนื่องจากอิทธิพลของการศึกษาในโรงเรียน นอกจากนี้ยังสังเกตได้ว่าผู้พูดที่อายุต่างกันจะใช้คำบุรุษสรรพนาม หรือคำที่ใช้แทนบุคคลในการพูดสื่อสารแตกต่างกัน

จากข้อสังเกตนี้ผู้วิจัยจึงทบทวนการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับคำบุรุษสรรพนามที่ผ่านมามีทั้งการศึกษาตามแนวประวัติ และตามแนวภาษาศาสตร์สังคม การศึกษาตามแนวประวัติได้แก่ Saengsot (1989) ศึกษาเรื่อง บุรุษสรรพนามในภาษาไทย : การศึกษาเชิงประวัติ และของ Haruethaiwinyu (2002) ศึกษาเรื่อง การศึกษาระบบบุรุษสรรพนามภาษาไทยในสมัยรัตนโกสินทร์ในแนวประวัติ และการศึกษาตามแนวภาษาศาสตร์สังคม ได้แก่ Joseph R.Cooke (1968) ศึกษาเรื่อง “Pronominal Reference in Thai, Burmese and Vietnames” งานวิจัยของ Palakornkul (1972) ศึกษาเรื่อง “A Socio-Linguistic Study of Pronominal Strategy in Spoken Bangkok Thai” และ Jiaphong (2011) ศึกษาเรื่อง “สังคมวัฒนธรรมที่สะท้อนจากการใช้คำบุรุษสรรพนาม : การศึกษาเปรียบเทียบคำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย 4 ถิ่น” ซึ่งการศึกษาเกี่ยวกับคำบุรุษสรรพนามทั้งตามแนวประวัติและภาษาศาสตร์สังคมข้างต้นนั้น ยังไม่มีการนำปัจจัยด้านอายุของผู้พูดที่อายุต่างกันมาศึกษาเปรียบเทียบเพื่อให้เห็นความแตกต่างของการใช้คำบุรุษสรรพนามอย่างชัดเจน

วิธีการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มุ่งศึกษาเปรียบเทียบรูปคำสรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 2 ของผู้พูดต่างอายุกัน และศึกษาเปรียบเทียบการใช้ตามปัจจัยทางสังคมของคำสรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 2 ของผู้พูดต่างอายุกัน โดยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ

การเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์ผู้ใช้ภาษา 2 กลุ่มได้แก่ กลุ่มอายุ 15-20 ปี และกลุ่มอายุ 50-55 ปี โดยกำหนดขอบเขตของการศึกษา คือ ศึกษาเฉพาะคำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ในภาษาไทยมาตรฐานกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนและอาจารย์ โรงเรียนจ่านกร้องและโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งทั้ง 2 แห่งเป็นโรงเรียนสหศึกษา เก็บข้อมูลด้วยแบบสัมภาษณ์กับกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียน ระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนละ 10 คน แบ่งเป็นกลุ่มอายุละ 5 คน รวม 2 โรงเรียน 20 คน โดยควบคุมคุณสมบัติของผู้ให้ข้อมูลต้องเป็นผู้พูดภาษาไทยมาตรฐานในชีวิตประจำวัน มีภูมิลำเนาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก และเป็นเพศหญิง สาเหตุที่ใช้เพศหญิงเป็นกลุ่มประชากรในการศึกษาเนื่องจากในงานวิจัยของ Romaine 1978 และ Milroy 1988 (Prasitratthasin, 1998 : 46-48) สรุปว่าเพศหญิงเป็นเพศที่ใช้ภาษามาตรฐานหรือรูปแบบที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าเพศชายตามแนวคิดข้างต้น ดังนั้นการศึกษาครั้งนี้จึงเก็บข้อมูลจากเพศหญิงเท่านั้น ในส่วนของแบบสัมภาษณ์ในการเก็บข้อมูลได้กำหนดสถานการณ์การสื่อสารตามปัจจัยทางสังคม 2 ประการ ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่าง ผู้พูดและผู้ฟัง ดังต่อไป

1.1 อายุ (Age) เมื่อพูดกับผู้ฟังที่อายุมากกว่า อายุเท่ากัน และอายุน้อยกว่า

1.2 เพศ (Sex) เมื่อพูดกับผู้ฟังเพศเดียวกัน และต่างเพศกัน

1.3 ความสนิทสนม (Intimacy) เมื่อพูดกับผู้ฟังที่สนิทกัน และไม่สนิทกัน

2. ความเป็นทางการ (Formality) เมื่อพูดในขณะที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการ ในความเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ผู้วิจัยกำหนดการที่ใช้ภาษาแบบทางการ คือ ในห้องประชุมหรือขณะรายงานหน้าชั้นเรียน และการใช้ภาษาแบบไม่เป็นทางการ คือ ในตลาด

วิเคราะห์ผลการศึกษาด้วยแนวคิดทฤษฎีภาษาศาสตร์สังคมของ Prasitratthasin (1998) นำเสนอ ในรูปแบบตารางและการคิดค่าร้อยละ

การเปรียบเทียบรูปคำบุรุษสรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 2 ผู้พูดกลุ่มอายุมากและกลุ่มอายุน้อย

รูปคำสรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 2

รูปคำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ของผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและกลุ่มอายุมากจะมี 2 รูปแบบคือ

1. รูปคำบุรุษสรรพนาม ในการศึกษาครั้งนี้พบคำบุรุษสรรพนามแบ่งได้เป็น 2 บุรุษ คือ

คำสรรพนามบุรุษที่ 1 มี 7 คำ ได้แก่ “ดิฉัน” “ฉัน” “เรา” “หนู” “เค้า” “กู” “ข้า”

คำสรรพนามบุรุษที่ 2 มี 9 คำ ได้แก่ “ท่าน”“คุณ” “เธอ” “หนู” “แก” “มึง” “เรา” “เอ็ง” “ตัวเอง”

2. รูปคำนามอื่นที่ใช้เป็นคำบุรุษสรรพนาม พบ 2 รูปแบบ คือ“คำเรียกญาติ” ได้แก่ พี่ น้อง ลุง ป้า ตา ยาย และ “ชื่อ”เป็นชื่อจริงและชื่อเล่นของผู้พูดและผู้ฟัง เช่น ศิวดา ภิญ เป็นต้น

การเปรียบเทียบรูปคำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ของผู้พูดกลุ่มอายุมากและกลุ่มอายุน้อย

ผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและกลุ่มอายุมากจะมีจำนวนรูปคำบุรุษสรรพนามและความถี่ที่แตกต่างกันดังนี้

1. จำนวนรูปคำบุรุษสรรพนาม

ผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากจะมีจำนวนรูปคำบุรุษสรรพนามต่างกัน ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 จำนวนรูปคำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ของผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมาก

ลำดับ	บุรุษที่ 1			บุรุษที่ 2		
	รูปคำ	กลุ่มอายุน้อย	กลุ่มอายุมาก	รูปคำ	กลุ่มอายุน้อย	กลุ่มอายุมาก
1	ดิฉัน	✓	✓	ท่าน	✓	✓
2	ฉัน	✓	✓	คุณ	✓	✓
3	เรา	✓	✓	เธอ	✓	✓
4	หนู	✓	✓	หนู	✓	✓
5	เค้า	✓	✓	แก	✓	✓
6	กู	✓	✓	มึง	✓	✓
7	ข้า	-	✓	เรา	-	✓
8	คำเรียกญาติ	✓	✓	เอ็ง	-	✓
9	ชื่อ	✓	-	ตัวเอง	-	✓
10	-	-	-	คำเรียกญาติ	✓	✓
11	-	-	-	ชื่อ	✓	-

จากตารางที่ 1 สามารถสรุปว่าจำนวนของรูปคำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ของผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมาก มีจำนวนรูปคำเหมือนและแตกต่างกัน ดังนี้

รูปคำสรรพนามบุรุษที่ 1

ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ใช้รูปคำสรรพนามทั้งหมด 8 คำ ได้แก่ “ดิฉัน” “ฉัน” “เรา” “หนู” “เค้า” “กู” “คำเรียกญาติ” และ “ชื่อ”

ผู้พูดกลุ่มอายุมาก ใช้คำสรรพนามทั้งหมด 8 คำ ได้แก่ “ดิฉัน” “ฉัน” “เรา” “หนู” “เค้า” “กู” “ข้า” และ “คำเรียกญาติ” โดยกลุ่มอายุมากไม่ปรากฏใช้ “ชื่อ” เป็นสรรพนามบุรุษที่ 1 และใช้ “ข้า” ซึ่งกลุ่มอายุน้อยไม่ใช้

รูปคำสรรพนามบุรุษที่ 2

ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ใช้รูปคำสรรพนามทั้งหมด 8 คำ ได้แก่ “ท่าน” “คุณ” “เธอ” “หนู” “แก” “มึง” “คำเรียกญาติ” และ “ชื่อ”

ผู้พูดกลุ่มอายุมากใช้รูปคำสรรพนามทั้งหมด 10 คำ ได้แก่ “ท่าน” “คุณ” “เธอ” “หนู” “แก” “มึง” “คำเรียกญาติ” “เรา” “เอ็ง “ตัวเอง” กลุ่มอายุมากไม่ปรากฏใช้ “ชื่อ”เป็นสรรพนามบุรุษที่ 2

2. ความถี่ของการใช้รูปคำบุรุษสรรพนาม

การใช้รูปคำบุรุษสรรพนามของผู้พูดที่มีอายุต่างกัน ปรากฏการใช้คำในความถี่ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ความถี่ของการใช้รูปคำบุรุษสรรพนามที่ 1 และ 2 ของกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมาก

ลำดับ	บุรุษที่ 1					บุรุษที่ 2				
	รูปคำ	กลุ่มอายุน้อย		กลุ่มอายุมาก		รูปคำ	กลุ่มอายุน้อย		กลุ่มอายุมาก	
		จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ		จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
1	ดิฉัน	51	21.25	26	10.83	ท่าน	7	2.91	4	1.67
2	ฉัน	37	15.42	126	52.50	คุณ	56	23.33	50	20.83
3	เรา	28	11.67	48	20.00	เธอ	50	20.83	96	40.00
4	หนู	24	10.00	28	11.67	หนู	34	14.17	60	25.00
5	เค้า	32	13.33	2	0.83	แก	28	11.67	4	1.67
6	กู	4	1.67	6	2.50	มึง	4	1.67	6	2.50
7	ข้า	-	-	2	0.83	เรา	-	-	4	1.67
8	คำเรียกญาติ	44	18.33	2	0.83	เอ็ง	-	-	4	1.67
9	ชื่อ	20	8.33	-	-	ตัวเอง	-	-	2	0.83
10	-	-	-	-	-	คำเรียกญาติ	37	15.42	10	4.17
11	-	-	-	-	-	ชื่อ	24	10.00	-	-
	รวม	**240**	**100**	**240**	**100**	**รวม**	**240**	**100**	**240**	**100**

จากตารางที่ 2 สามารถสรุปได้ว่าความถี่ในการใช้รูปคำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ของผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากแตกต่างกัน

คำสรรพนามบุรุษที่ 1

ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ปรากฏความถี่การใช้รูปคำสรรพนาม “ดิฉัน” คิดเป็นร้อยละสูงสุด รองลงมาคือ “คำเรียกญาติ” “ฉัน” “เค้า” “เรา” “หนู” “ชื่อ” และ “กู” ตามลำดับ

ผู้พูดกลุ่มอายุมาก ปรากฏความถี่การใช้รูปคำสรรพนาม “ฉัน” คิดเป็นร้อยละสูงสุด รองลงมาคือ “เรา” “หนู” “ดิฉัน” “กู” “ข้า” “เค้า” ตามลำดับ

คำสรรพนามบุรุษที่ 2

ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ปรากฏความถี่การใช้รูปคำสรรพนาม “คุณ” คิดเป็นร้อยละสูงสุด รองลงมาคือ “เธอ” “คำเรียกญาติ” “หนู” “แก” “ชื่อ” “ท่าน” “มึง” ตามลำดับ

ผู้พูดกลุ่มอายุมาก ปรากฏความถี่การใช้รูปคำสรรพนาม “เธอ” คิดเป็นร้อยละสูงสุด รองลงมาคือ “หนู” “คุณ” “คำเรียกญาติ” “มึง” “ท่าน” “เรา” “แก” “เอ็ง” “ตัวเอง” ตามลำดับ

การใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ในสถานการณ์การสื่อสารต่าง ๆ

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาการใช้คำบุรุษสรรพนามของผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและอายุมาก ตามสถานการณ์การสื่อสารเดียวกัน ซึ่งสถานการณ์การสื่อสารที่นำมาศึกษาคือ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง และความเป็นทางการ

1. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ผู้วิจัยนำปัจจัยทางสังคมด้าน 1. อายุของผู้พูดเมื่อเทียบกับผู้ฟัง กล่าวคือ เมื่อพูดกับผู้ฟังที่มีอายุมากกว่า เท่ากัน และน้อยกว่า 2. เพศของผู้พูดเมื่อพูดกับผู้ฟังเพศเดียวกัน และต่างเพศกัน และ 3. ความสนิทสนมและไม่สนิทสนมระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง สามารถสรุปได้ดังนี้

1.1 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังด้านอายุ

ผู้วิจัยนำปัจจัยด้านอายุของผู้พูดเมื่อเทียบกับผู้ฟังที่แตกต่างกัน 3 ลักษณะ คือ ความสัมพันธ์แบบสูงกว่า หมายถึง อายุของผู้พูดเมื่อเทียบกับผู้ฟังที่มีอายุมากกว่า ความสัมพันธ์แบบเท่าเทียมกัน หมายถึงอายุของผู้พูดเมื่อเทียบกับผู้ฟังที่มีอายุเท่ากัน และความสัมพันธ์แบบต่ำกว่า หมายถึงอายุของผู้พูดเมื่อเทียบกับผู้ฟังที่มีอายุต่ำกว่า

เมื่อผู้ฟังอายุมากกว่า ผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและกลุ่มอายุมากจะใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 เมื่อพูดกับผู้ฟังที่มีอายุมากกว่าในความถี่ที่แตกต่างกัน ดังนี้

ตารางที่ 3 การใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ของผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากเมื่อพูดกับผู้ฟังที่อายุมากกว่า

ลำดับ	บุรุษที่ 1					บุรุษที่ 2				
	รูปคำ	กลุ่มอายุน้อย		กลุ่มอายุมาก		รูปคำ	กลุ่มอายุน้อย		กลุ่มอายุมาก	
		จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ		จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
1	ดิฉัน	37	46.25	26	32.5	ท่าน	7	8.75	4	5.00
2	ฉัน	9	11.25	16	20.00	คุณ	48	60.00	50	62.50
3	หนู	24	30.00	28	35.00	เธอ	2	2.50	16	20.00
4	เรา	-	-	10	12.50	คำเรียกญาติ	19	23.75	10	12.50
5	ชื่อ	10	12.50	-	-	ชื่อ	4	5.00	-	-
	รวม	**80**	**100**	**80**	**100**	**รวม**	**80**	**100**	**80**	**100**

จากตารางที่ 3 สรุปได้ว่าผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ บุรุษที่ 2 เมื่อพูดกับผู้ฟังที่อายุมากกว่า ในความถี่ที่แตกต่างกัน

คำสรรพนามบุรุษที่ 1

ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 4 คำ โดยใช้ “ดิฉัน” มากที่สุด รองลงมา คือ “หนู” “ชื่อ” และ “ฉัน” ตามลำดับ

ผู้พูดกลุ่มอายุมาก ใช้คำสรรพนามจำนวน 4 คำ โดยใช้ “หนู” มากที่สุด รองลงมา คือ “ดิฉัน” “ฉัน” และ “เรา” ตามลำดับ

คำสรรพนามบุรุษที่ 2

ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 5 คำ โดยใช้ “คุณ” มากที่สุด รองลงมา คือ “คำเรียกญาติ” “ท่าน” “ชื่อ” “เธอ” ตามลำดับ

ผู้พูดกลุ่มอายุมาก ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 4 คำ โดยใช้ “คุณ” มากที่สุด รองลงมา คือ “เธอ” “คำเรียกญาติ” “ท่าน” ตามลำดับ

เมื่อผู้ฟังอายุเท่ากัน ผู้พูดที่มีอายุต่างกันใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 เมื่อพูดกับผู้ฟัง ที่มีอายุเท่าเทียมกันในความถี่ที่แตกต่างกัน ดังนี้

ตารางที่ 4 การใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ของผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากเมื่อพูดกับผู้ฟังอายุเท่าเทียมกัน

ลำดับ	บุรุษที่ 1					บุรุษที่ 2				
	รูปคำ	กลุ่มอายุน้อย		กลุ่มอายุมาก		รูปคำ	กลุ่มอายุน้อย		กลุ่มอายุมาก	
		จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ		จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
1	เค้า	32	40.00	2	2.50	เธอ	44	55.00	72	90.00
2	เรา	22	27.50	38	47.50	แก	24	30.00	2	2.50
3	ฉัน	16	20.00	36	45.00	มึง	4	5.00	4	5.00
4	กู	4	5.00	2	2.50	ตัวเอง	-	-	2	2.50
5	ข้า	-	-	2	2.50	ชื่อ	8	10.00	-	-
6	ชื่อ	6	7.50	-	-	-	-	-	-	-
	รวม	**80**	**100**	**80**	**100**	**รวม**	**80**	**100**	**80**	**100**

จากตารางที่ 4 สรุปได้ว่าผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 เมื่อพูดกับผู้ฟังที่อายุเท่ากันในความถี่ที่แตกต่างกัน กล่าวคือ

คำสรรพนามบุรุษที่ 1

ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 5 คำ โดยใช้ “เค้า” มากที่สุด รองลงมา คือ “เรา” “ฉัน” “ชื่อ” และ “กู” ตามลำดับ

ผู้พูดกลุ่มอายุมาก ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 5 คำ โดยใช้ “เรา” มากที่สุด รองลงมา คือ “ฉัน” “กู” “เค้า”และ “ข้า” ตามลำดับ

คำสรรพนามบุรุษที่ 2

ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 4 คำ โดยใช้ “เธอ” มากที่สุด รองลงมา คือ “แก” “ชื่อ” “มึง” ตามลำดับ

ผู้พูดกลุ่มอายุมาก ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 4 คำ โดยใช้ “เธอ” มากที่สุด รองลงมา คือ “มึง” “ตัวเอง” และ “แก” ตามลำดับ

เมื่อผู้ฟังอายุน้อยกว่า ผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากจะใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 เมื่อพูดกับผู้ฟังที่มีอายุน้อยกว่าในความถี่ที่แตกต่างกัน ดังนี้

ตารางที่ 5 การใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ของผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและกลุ่มอายุมาก เมื่อพูดกับผู้ฟังอายุน้อยกว่า

ลำดับ	บุรุษที่ 1					บุรุษที่ 2				
	รูปคำ	กลุ่มอายุน้อย		กลุ่มอายุมาก		รูปคำ	กลุ่มอายุน้อย		กลุ่มอายุมาก	
		จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ		จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
1	ดิฉัน	14	17.50	-	-	หนู	34	42.50	60	75.00
2	ฉัน	12	15.00	72	90.00	เธอ	4	5.00	6	7.50
3	เรา	6	7.50	2	2.50	แก	4	5.00	2	2.50
4	กู	-	-	4	5.00	เรา	-	-	4	5.00
5	ข้า	-	-	2	2.50	เอ็ง	-	-	2	2.50
6	คำเรียกญาติ	44	55.00	-	-	มึง	-	-	2	2.50
7	ชื่อ	4	5.00	-	-	คุณ	8	10.00	-	-
8	-	-	-	-	-	คำเรียกญาติ	18	22.50	4	5.00
9	-	-	-	-	-	ชื่อ	12	15.00	-	-
	รวม	**80**	**100**	**80**	**100**	**รวม**	**80**	**100**	**80**	**100**

จากตารางที่ 5 สรุปได้ว่าผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 เมื่อพูดกับผู้ฟังที่อายุน้อยกว่าในความถี่ที่แตกต่างกัน กล่าวคือ

คำสรรพนามบุรุษที่ 1

กลุ่มอายุน้อย ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 5 คำ โดยใช้ “คำเรียกญาติ” มากที่สุด รองลงมาคือ “ดิฉัน” “ฉัน” “เรา” และ “ชื่อ” ตามลำดับ

กลุ่มอายุมาก ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 4 คำ โดยใช้ “ฉัน” มากที่สุด รองลงมาคือ “กู” “เรา” “ข้า” ตามลำดับ

คำสรรพนามบุรุษที่ 2

กลุ่มอายุน้อย ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 6 คำ โดยใช้ “หนู” มากที่สุด รองลงมา คือ “คำเรียกญาติ” “ชื่อ” “คุณ” “เธอ” “แก” ตามลำดับ

กลุ่มอายุมาก ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 7 คำ โดยใช้ “หนู” มากที่สุด รองลงมาคือ “เธอ” “เรา” “คำเรียกญาติ” “แก” “เอ็ง” “มึง” ตามลำดับ

1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ด้านเพศ ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ 1) ความสัมพันธ์แบบเพศเดียวกันเมื่อพูดกับผู้ฟังเพศหญิงด้วยกัน และ 2) ความสัมพันธ์แบบต่างเพศเมื่อพูดกับผู้ฟังเพศชาย

เมื่อพูดกับผู้ฟังเพศเดียวกัน ผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากใช้คำสรรพนามบุรุษ ที่ 1 และ 2 เมื่อพูดกับผู้ฟังเพศเดียวกันในความถี่ที่แตกต่างกัน ดังนี้

ตารางที่ 6 การใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ของผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากเมื่อพูดกับผู้ฟังเพศเดียวกัน

ลำดับ	บุรุษที่ 1					บุรุษที่ 2				
	รูปคำ	กลุ่มอายุน้อย		กลุ่มอายุมาก		รูปคำ	กลุ่มอายุน้อย		กลุ่มอายุมาก	
		จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ		จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
1	ดิฉัน	23	19.16	4	3.33	คุณ	24	20.00	26	21.66
2	ฉัน	15	12.50	68	56.66	เธอ	28	23.33	44	36.66
3	เรา	12	10.00	20	16.66	ท่าน	5	4.16	2	1.66
4	เค้า	18	15.00	2	1.66	แก	10	8.33	4	3.33
5	หนู	18	15.00	22	18.33	หนู	20	16.66	32	26.66
6	กู	2	1.66	4	3.33	มึง	2	1.66	2	1.66
7	คำเรียกญาติ	22	18.33	-	-	ตัวเอง	-	-	2	1.66
8	ชื่อ	10	8.33	-	-	คำเรียกญาติ	21	17.50	8	6.66
9	-	-	-	-	-	ชื่อ	10	8.33	-	-
	รวม	**120**	**100**	**120**	**100**	**รวม**	**120**	**100**	**120**	**100**

จากตารางที่ 6 สรุปได้ว่าผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 เมื่อพูดกับผู้ฟังเพศเดียวกันในความถี่ที่แตกต่างกัน

คำสรรพนามบุรุษที่ 1

ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 8 คำ โดยใช้ “ดิฉัน” มากที่สุด รองลงมา คือ “คำเรียกญาติ” “เค้า” “หนู” “ฉัน” “เรา” “ชื่อ” และ “กู” ตามลำดับ

ผู้พูดกลุ่มอายุมาก ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 6 คำ โดยใช้ “ฉัน” มากที่สุด รองลงมา คือ “หนู” “เรา” “ดิฉัน” “กู” และ “เค้า” ตามลำดับ

คำสรรพนามบุรุษที่ 2

ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 8 คำ โดยใช้ “เธอ” มากที่สุด รองลงมา คือ “คุณ” “คำเรียกญาติ” “หนู” “แก” “ชื่อ” “ท่าน” และ “มึง” ตามลำดับ

ผู้พูดกลุ่มอายุมาก ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 8 คำ โดยใช้ “เธอ” มากที่สุด รองลงมา คือ “หนู” “คุณ” “คำเรียกญาติ” “แก” “ท่าน” “มึง” และ “ตัวเอง” ตามลำดับ

เมื่อพูดกับผู้ฟังต่างเพศกัน ผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 เมื่อพูดกับผู้ฟังต่างเพศกันในความถี่ที่แตกต่างกัน ดังนี้

ตารางที่ 7 การใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ของผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากเมื่อพูดกับผู้ฟังต่างเพศกัน

ลำดับ	บุรุษที่ 1					บุรุษที่ 2				
	รูปคำ	กลุ่มอายุน้อย		กลุ่มอายุมาก		รูปคำ	กลุ่มอายุน้อย		กลุ่มอายุมาก	
		จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ		จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
1	ดิฉัน	28	23.33	18	15.00	คุณ	32	26.66	24	20.00
2	ฉัน	22	18.33	62	51.66	เธอ	22	18.33	52	43.33
3	เรา	16	13.33	28	23.33	ท่าน	2	1.66	2	1.66
4	เค้า	14	11.66	-	-	แก	14	11.66	-	-
5	หนู	6	5.00	6	5.00	หนู	18	15.00	28	23.33
6	กู	2	1.66	2	1.66	มึง	2	1.66	2	1.66
7	ข้า	-	-	4	3.33	เอ็ง	-	-	4	3.33
8	คำเรียกญาติ	12	10.00	-	-	เรา	-	-	4	3.33
9	ชื่อ	10	8.33	-	-	คำเรียกญาติ	16	13.33	2	1.66
10	-	-	-	-	-	ชื่อ	14	11.66	-	-
	รวม	**120**	**100**	**120**	**100**	**รวม**	**120**	**100**	**120**	**100**

จากตาราง สรุปได้ว่าผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและ ผู้พูดกลุ่มอายุมากใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ2 เมื่อพูดกับผู้ฟังต่างเพศกัน แตกต่างกัน กล่าวคือ

คำสรรพนามบุรุษที่ 1

ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 8 คำ โดยใช้ “ดิฉัน” มากที่สุด รองลงมา คือ “ฉัน” “เรา” “เค้า” “คำเรียกญาติ” “ชื่อ” “หนู” และ “กู” ตามลำดับ

ผู้พูดกลุ่มอายุมาก ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 6 คำ โดยใช้ “ฉัน” มากที่สุด รองลงมาคือ “เรา” “ดิฉัน” “หนู” “ข้า” และ “กู” ตามลำดับ

คำสรรพนามบุรุษที่ 2

ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 8 คำ โดยใช้ “คุณ” มากที่สุด รองลงมาคือ “เธอ” “หนู” “คำเรียกญาติ” “ชื่อ” “แก” “ท่าน” และ “มึง” ตามลำดับ

ผู้พูดกลุ่มอายุมาก ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 8 คำ โดยใช้ “เธอ” มากที่สุด รองลงมาคือ “หนู” “คุณ” “เรา” “เอ็ง” “ท่าน” “คำเรียกญาติ” และ “มึง ตามลำดับ

1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ด้านความสนิทสนม เป็นความสัมพันธ์ลักษณะหนึ่งที่เชื่อว่าผู้พูดกับผู้ฟังที่สนิทและไม่สนิทกันทำให้การใช้คำสรรพนามแตกต่างกัน

เมื่อพูดกับผู้ฟังที่สนิทกัน ผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 เมื่อพูดกับผู้ฟังที่สนิทกันในความถี่ที่แตกต่างกัน ดังนี้

ตารางที่ 8 การใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ของผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากเมื่อพูดกับผู้ฟังที่สนิทกัน

ลำดับ	บุรุษที่ 1					บุรุษที่ 2				
		กลุ่มอายุน้อย		กลุ่มอายุมาก			กลุ่มอายุน้อย		กลุ่มอายุมาก	
	รูปคำ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	รูปคำ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
1	ดิฉัน	24	20.00	2	1.66	คุณ	30	25.00	12	10.00
2	ฉัน	12	10.00	62	51.66	เธอ	14	11.66	50	41.66
3	เรา	10	8.33	26	21.66	ท่าน	3	2.50	4	3.33
4	เค้า	22	18.33	2	1.66	แก	24	20.00	4	3.33
5	หนู	12	10.00	20	16.66	หนู	14	11.66	28	23.33
6	กู	4	3.33	4	3.33	มึง	4	3.33	4	3.33
7	ข้า	-	-	4	3.33	เอ็ง	-	-	2	1.66
8	คำเรียกญาติ	20	16.66	-	-	เรา	-	-	4	3.33
9	ชื่อ	16	13.33	-	-	ตัวเอง	-	-	2	1.66
10	-	-	-	-	-	คำเรียกญาติ	17	14.16	10	8.33
11	-	-	-	-	-	ชื่อ	14	11.66	-	-
	รวม	**120**	**100**	**120**	**100**	**รวม**	**120**	**100**	**120**	**100**

จากตารางที่ 8 สรุปได้ว่าความถี่ของการใช้คำสรรพนามของผู้พูดกลุ่มอายุน้อย

และผู้พูดกลุ่มอายุมากใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 เมื่อพูดกับผู้ฟังที่สนิทแตกต่างกัน คือ

คำสรรพนามบุรุษที่ 1

ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 8 คำ โดยใช้ “ดิฉัน” มากที่สุด รองลงมา คือ “เค้า” “คำเรียกญาติ” “ชื่อ” “ฉัน” “หนู” “เรา” “กู” ตามลำดับ

ผู้พูดกลุ่มอายุมาก ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 7 คำโดยใช้ “ฉัน” มากที่สุด รองลงมา คือ “เรา” “หนู” “กู” “ข้า” “ดิฉัน” “เค้า” ตามลำดับ

คำสรรพนามบุรุษที่ 2

ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 8 คำโดยใช้ “คุณ” มากที่สุด รองลงมา คือ “แก” “คำเรียกญาติ” “ชื่อ” “เธอ” “หนู” “มึง” “ท่าน” ตามลำดับ

ผู้พูดกลุ่มอายุมาก ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 10 คำโดยใช้ “เธอ” มากที่สุด รองลงมา คือ “หนู” “คุณ” “คำเรียกญาติ” “ท่าน” “แก” “มึง” “เรา” “เอ็ง” “ตัวเอง”

เมื่อพูดกับผู้ฟังที่ไม่สนิทกัน ผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและกลุ่มอายุมากจะใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 เมื่อพูดกับผู้ฟังที่ไม่สนิทกันในความถี่ที่แตกต่างกันดังนี้

ตารางที่ 9 การใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ของผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากเมื่อพูดกับผู้ฟังที่ไม่สนิทกัน

ลำดับ	บุรุษที่ 1					บุรุษที่ 2				
	รูปคำ	กลุ่มอายุน้อย		กลุ่มอายุมาก		รูปคำ	กลุ่มอายุน้อย		กลุ่มอายุมาก	
		จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ		จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
1	ดิฉัน	27	22.50	24	20.00	คุณ	26	21.66	38	31.66
2	ฉัน	25	20.83	64	53.33	เธอ	36	30.00	46	38.33
3	เรา	18	15.00	22	18.33	ท่าน	4	3.33	-	-
4	เค้า	10	8.33	-	-	แก	4	3.33	-	-
5	หนู	12	10.00	8	6.66	หนู	20	16.66	32	26.66
6	กู	-	-	2	1.66	มึง	-	-	2	1.66
7	ข้า	-	-	-	-	เอ็ง	-	-	2	1.66
8	คำเรียกญาติ	24	20.00	-	-	คำเรียกญาติ	20	16.66	-	-
9	ชื่อ	4	3.33	-	-	ชื่อ	10	8.33	-	-
	รวม	**120**	**100**	**120**	**100**	**รวม**	**120**	**100**	**120**	**100**

จากตารางที่ 9 สรุปได้ว่าความถี่ของการใช้คำสรรพนามของผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 เมื่อพูดกับผู้ฟังที่ไม่สนิทแตกต่างกัน คือ

คำสรรพนามบุรุษที่ 1

ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 7 คำโดยใช้ “ดิฉัน” มากที่สุด รองลงมา คือ “ฉัน” “คำเรียกญาติ” ” “เรา” “หนู” “เค้า” “ชื่อ” ตามลำดับ

ผู้พูดกลุ่มอายุมาก ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 5 คำโดยใช้ “ฉัน” มากที่สุด รองลงมา คือ “ดิฉัน” “เรา” “หนู” “กู” ตามลำดับ

คำสรรพนามบุรุษที่ 2

ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 7 คำ โดยใช้ “เธอ” มากที่สุด รองลงมา คือ “คุณ” “หนู” “คำเรียกญาติ” “ชื่อ” “ท่าน” “แก” ตามลำดับ

ผู้พูดกลุ่มอายุมาก ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 5 คำ โดยใช้ “เธอ” มากที่สุด รองลงมาคือ “คุณ” “หนู” “มึง” “เอ็ง” ตามลำดับ

2. **ความเป็นทางการ** เป็นตัวแปรหนึ่งนอกเหนือจากความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่าเมื่อพูดกับผู้ฟังในสถานที่ที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการทำให้การใช้คำบุรุษสรรพนามแตกต่างไป

เมื่อพูดกับผู้ฟังในสถานการณ์ที่เป็นทางการ ผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ในความถี่ที่แตกต่างกัน ดังนี้

ตารางที่ 10 การใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ของผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากเมื่อพูดกับผู้ฟังในสถานการณ์ที่เป็นทางการ

ลำดับ	บุรุษที่ 1					บุรุษที่ 2				
	รูปคำ	กลุ่มอายุน้อย		กลุ่มอายุมาก		รูปคำ	กลุ่มอายุน้อย		กลุ่มอายุมาก	
		จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ		จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
1	ดิฉัน	47	39.16	14	11.66	คุณ	39	32.50	26	21.66
2	ฉัน	23	19.16	68	56.66	เธอ	34	28.33	50	41.66
3	เรา	16	13.33	24	20.00	ท่าน	7	5.83	4	3.33
4	เค้า	14	11.66	-	-	แก	10	8.33	2	1.66
5	หนู	4	3.33	14	11.66	หนู	20	16.66	30	25.00
6	คำเรียกญาติ	16	13.33	-	-	เอ็ง	-	-	2	1.66
7	ชื่อ	-	-	-	-	เรา	-	-	2	1.66
8	-	-	-	-	-	ตัวเอง	-	-	2	1.66
9	-	-	-	-	-	คำเรียกญาติ	6	5.00	2	1.66
10	-	-	-	-	-	ชื่อ	4	3.33	-	-
	รวม	**120**	**100**	**120**	**100**	**รวม**	**120**	**100**	**120**	**100**

จากตารางที่ 10 สรุปได้ว่าความถี่ของการใช้คำสรรพนามของผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 เมื่อพูดในสถานการณ์ที่เป็นทางการแตกต่างกัน คือ

คำสรรพนามบุรุษที่ 1

ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 6 คำ โดยใช้ “ดิฉัน” มากที่สุด รองลงมา คือ “ฉัน” “เรา” “คำเรียกญาติ” “เค้า” และ “หนู” ตามลำดับ

ผู้พูดกลุ่มอายุมาก ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 4 คำ โดยใช้ “ฉัน” มากที่สุด รองลงมา คือ “เรา” “ดิฉัน” และ “หนู” ตามลำดับ

คำสรรพนามบุรุษที่ 2

ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 7 คำ โดยใช้ “คุณ” มากที่สุด รองลงมา คือ “เธอ” “หนู” “แก” “ท่าน” “คำเรียกญาติ” และ “ชื่อ” ตามลำดับ

ผู้พูดกลุ่มอายุมาก ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 9 คำ โดยใช้ “เธอ” มากที่สุด รองลงมา คือ “หนู” “คุณ” “ท่าน” “แก” “เอ็ง” “เรา” “ตัวเอง” และ “คำเรียกญาติ” ตามลำดับ

เมื่อพูดกับผู้ฟังในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ ผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ในความถี่ที่แตกต่างกัน ดังนี้

ตารางที่ 11 การใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ของผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากเมื่อพูดกับผู้ฟังในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ

ลำดับ	บุรุษที่ 1					บุรุษที่ 2				
	รูปคำ	กลุ่มอายุน้อย		กลุ่มอายุมาก		รูปคำ	กลุ่มอายุน้อย		กลุ่มอายุมาก	
		จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ		จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
1	ดิฉัน	6	5.00	12	10.00	คุณ	17	14.16	24	20.00
2	ฉัน	12	10.00	58	48.33	เธอ	16	13.33	46	38.33
3	เรา	12	10.00	24	20.00	แก	18	15.00	2	1.66
4	เค้า	18	15.00	2	1.66	หนู	14	11.66	30	25.00
5	หนู	20	16.66	14	11.66	มึง	4	3.33	6	5.00
6	กู	4	3.33	6	5.00	เอ็ง	-	-	2	1.66
7	ข้า	-	-	4	3.33	เรา	-	-	2	1.66
8	คำเรียกญาติ	28	23.33	-	-	คำเรียกญาติ	29	24.16	8	6.66
9	ชื่อ	20	16.66	-	-	ชื่อ	22	18.33	-	-
	รวม	**120**	**100**	**120**	**100**	**รวม**	**120**	**100**	**120**	**100**

จากตารางที่ 11 สรุปได้ว่าความถี่ของการใช้คำสรรพนามของผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 เมื่อพูดในสถานการณ์ที่เป็นไม่ทางการแตกต่างกัน คือ

คำสรรพนามบุรุษที่ 1

ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 8 คำ โดยใช้ “คำเรียกญาติ” มากที่สุด รองลงมาคือ “ชื่อ” “หนู” “เรา” “เค้า” “ฉัน” “เรา” “ดิฉัน” และ “กู” ตามลำดับ

ผู้พูดกลุ่มอายุมาก ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 7 คำ โดยใช้ “ฉัน” มากที่สุด รองลงมา คือ “เรา” “หนู” “ดิฉัน” “กู” “ข้า” และ “เค้า” ตามลำดับ

คำสรรพนามบุรุษที่ 2

ผู้พูดกลุ่มอายุน้อย ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 7 คำ โดยใช้ “คำเรียกญาติ” มากที่สุด รองลงมาคือ “ชื่อ” “แก” “คุณ” “เธอ” “หนู” และ “มึง” ตามลำดับ

ผู้พูดกลุ่มอายุมาก ใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวน 8 คำ โดยใช้ “เธอ” มากที่สุด รองลงมา คือ “หนู” “คุณ” “คำเรียกญาติ” “มึง” “แก” “เอ็ง” “เรา” ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เปรียบเทียบรูปคำ และการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทย อภิปรายผลการศึกษาได้เป็นประเด็นดังนี้

จำนวนรูปคำบุรุษสรรพนาม

เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมทั้งคำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ของผู้พูดที่อายุต่างกัน เห็นได้ว่าคำสรรพนามบุรุษที่ 1 ผู้พูดกลุ่มอายุน้อยจะมีจำนวนคำเท่ากับกลุ่มอายุมาก แต่ในคำสรรพนามบุรุษที่ 2 ผู้พูดกลุ่มอายุมากจะมีจำนวนคำมากกว่ากลุ่มอายุน้อย อาจกล่าวได้ว่ากลุ่มอายุมากมีความหลากหลายในการเลือกใช้คำบุรุษสรรพนามบุรุษที่ 2 มากกว่ากลุ่มอายุน้อย อาจพิจารณาได้ว่ากลุ่มอายุมากเป็นวัยที่ต้องรับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน จึงคำนึงถึงผู้ที่พูดด้วยก่อน

นอกจากนี้สังเกตได้ว่า คำบุรุษสรรพนามบางคำสามารถใช้ได้ทั้ง บุรุษที่ 1 และ 2 ได้แก่ “หนู” “เรา” ซึ่งกลุ่มอายุน้อยจะใช้คำสรรพนาม “หนู” ได้ทั้งบุรุษที่ 1 และ 2 “เรา” ใช้เป็นรูปคำสรรพนามบุรุษที่ 1 เท่านั้น ส่วนกลุ่มอายุมากจะใช้รูปคำสรรพนาม “หนู” และ “เรา” ได้ทั้งในบุรุษที่ 1 และ 2 อาจพิจารณาได้ว่า “เรา” เป็นคำสรรพนามที่ผู้

พูดที่มีอายุมากกว่าหรือสถานภาพสูงกว่าเท่านั้นที่สามารถใช้ได้เพื่อแสดงการรวมผู้ฟังเป็นพวกเดียวกัน แต่กลุ่มอายุน้อยเมื่อพูดกับผู้ฟังที่อายุมากกว่าจะไม่รวมผู้ฟังเป็นพวกเดียวกัน ซึ่งในสังคมไทยถือว่าเป็นการไม่สุภาพที่ผู้พูดอายุน้อยกว่าจะรวมผู้ฟังที่อายุมากกว่าอยู่ในกลุ่มหรือระดับเดียวกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Haruethaiwinyu (2002) และ Jaiphong (2011)

ความถี่ในการปรากฏใช้คำบุรุษสรรพนาม

จากผลการศึกษา กลุ่มอายุน้อยใช้ “ดิฉัน” และ “คำเรียกญาติ” ในความถี่สูง และกลุ่มอายุมากใช้ “ฉัน” และ “เรา” ในความถี่สูง แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของการเลือกใช้คำผู้พูดกลุ่มอายุน้อยใช้ “ดิฉัน” เป็นคำที่แสดงความเป็นทางการ แสดงความสุภาพอ่อนน้อมถ่อมตน และเป็นคำสรรพนามไม่รวมผู้ฟัง (Exclusive) ดังที่ Naksakun (1995 : 22-23) กล่าวถึง “ดิฉัน” เป็นคำแสดงความเป็นทางการ แสดงความสุภาพ และ “เรา” เป็นคำแสดงความเป็นกลุ่มหรือระดับเดียวกัน ซึ่งกลุ่มอายุน้อยจะให้เกียรติผู้อาวุโสกว่าโดยไม่รวมตนเองกับผู้ฟังที่มีอายุมากกว่า และในทางตรงกันข้ามกลุ่มอายุมากนิยมใช้ “เรา” แสดงถึงความไม่ถือตนแสดงความเป็นพวกพ้องระดับเดียวกันเมื่อพูดกับคนที่อายุน้อยกว่า ส่วนการใช้ “คำเรียกญาติ” Kunlawanit (2002 : 57-58) กล่าวว่าเป็นคำแสดงความนับถือกันฉันญาติ และกลุ่มอายุมากนิยมใช้ “ฉัน” และ “เรา” ซึ่งคำว่า “ฉัน” เป็นคำสรรพนามไม่รวมผู้ฟัง (Exclusive) และ “เรา” เป็นคำแสดงการรวมผู้ฟังเป็นพวกเดียวกัน (Inclusive) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มผู้มีอายุมากคำนึงถึงการรวมผู้ฟังและไม่รวมผู้ฟังเป็นพวกเดียวกันหรือต่างพวกกัน ส่วนกลุ่มอายุน้อยคำนึงถึงการแสดงความเคารพให้เกียรติกันและการนับถือกันฉันญาติ ในการใช้คำบุรุษสรรพนาม

ส่วนการใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 2 ของกลุ่มอายุน้อยและกลุ่มอายุมาก จะพบว่ากลุ่มอายุน้อยใช้ “คุณ” และ “เธอ” ในความถี่สูง และกลุ่มอายุมากใช้ “เธอ” และ “หนู” ในความถี่สูง สามารถพิจารณาได้ว่ากลุ่มอายุน้อยคำนึงถึงความสุภาพ และการไม่รวมผู้ฟังเป็นพวกเดียวกัน ซึ่งพิจารณาได้จากการใช้คำว่า “คุณ” เป็นคำที่มักใช้ในสถานการณ์ที่เป็นทางการแสดงความให้เกียรติกัน และ “เธอ” เป็นคำที่แสดงความเมตตาเอ็นดูผู้ฟัง ส่วนกลุ่มอายุมากจะคำนึงถึงการแสดงความเมตตาต่อผู้ที่ฟังพิจารณาได้จากคำว่า “เธอ” และคำว่า “หนู” ซึ่งในงานของ Naksakun (1995: 23) ได้กล่าวไว้เช่นกันว่า “...คำที่แสดงความเมตตา เอ็นดู เช่น หนู แม่หนู พ่อหนู เจ้า เธอ...” สรุปได้ว่าการเลือกใช้คำสรรพนาม

บุรุษที่ 1 และ 2 ของกลุ่มอายุน้อยและกลุ่มอายุมากแตกต่างกัน โดยกลุ่มอายุน้อยให้ความสำคัญกับความสุภาพแสดงความเคารพให้เกียรติ นับถือกันฉันญาติ เห็นได้จากการใช้คำ “ดิฉัน” “คุณ”และ“คำเรียกญาติ” และแสดงความเมตตาเอ็นดูต่อผู้ฟัง เห็นได้จากการใช้คำว่า “เธอ”ส่วนกลุ่มอายุมากให้ความสำคัญกับความเป็นพวกเดียวกันหรือต่างพวกกัน ดังเห็นได้จากการใช้คำว่า “ฉัน”“เรา”และแสดงความเมตตาเอ็นดูผู้ฟังเห็นได้จากการใช้คำว่า “เธอ” และ “หนู”

การใช้คำบุรุษสรรพนามตามปัจจัยทางสังคม

การใช้คำบุรุษสรรพนามเมื่อพูดกับผู้ฟังที่อายุมากกว่า เท่ากัน และน้อยกว่า พบว่าเมื่อพูดกับผู้ฟังที่อายุมากกว่า กลุ่มอายุน้อยใช้ “ดิฉัน” และ “คุณ” มากที่สุด กลุ่มอายุมากใช้ “หนู” และ “คุณ” มากที่สุด แสดงให้เห็นว่ากลุ่มอายุน้อยมักคำนึงถึงความสุภาพให้เกียรติผู้ฟัง ส่วนกลุ่มอายุมากมักคำนึงถึงความต้องการการเมตตาเอ็นดูจากผู้ฟังและให้เกียรติผู้ฟัง เมื่อพูดกับผู้ฟังที่มีอายุมากกว่า และเมื่อพูดกับผู้ฟังที่อายุเท่ากัน กลุ่มอายุน้อยใช้ “เค้า” และ “เธอ” มากที่สุด ส่วนกลุ่มอายุมากปรากฏใช้ “เรา” และ “เธอ” มากที่สุด แสดงให้เห็นว่ากลุ่มอายุน้อยมักคำนึงถึงการไม่รวมผู้ฟังเป็นพวกเดียวกัน ส่วนกลุ่มอายุมากมักคำนึงถึงการเป็นพวกเดียวกันเมื่อพูดกับผู้ฟังที่มีอายุเท่ากัน

นอกจากนี้เมื่อพูดกับผู้ฟังที่อายุน้อยกว่า กลุ่มอายุน้อยใช้ “คำเรียกญาติ” และ“หนู” มากที่สุด ส่วนกลุ่มอายุมากใช้ “ฉัน” และ “หนู” มากที่สุด แสดงให้เห็นว่ากลุ่มอายุน้อยมักคำนึงถึงการนับถือกันฉันญาติ และให้ความเมตตาเอ็นดูผู้ฟัง ส่วนกลุ่มอายุมากมักคำนึงถึงการไม่รวมผู้ฟังเป็นพวกเดียวกัน แต่แสดงความเมตตาเอ็นดูต่อผู้ฟังเมื่อผู้ฟังที่อายุน้อยกว่า การใช้คำบุรุษสรรพนามของกลุ่มอายุน้อยและกลุ่มอายุมาก สะท้อนความคิดของผู้ใช้ภาษาแตกต่างกัน โดยกลุ่มอายุน้อยเมื่อพูดกับผู้ฟังที่อายุมากกว่ามักจะคำนึงถึงความสุภาพให้เกียรติผู้ฟัง เมื่อพูดกับผู้ฟังที่อายุเท่ากันมักจะคำนึงถึงความเป็นคนละฝ่ายไม่คำนึงถึงความเป็นพวกเดียวกัน และเมื่อพูดกับผู้ฟังที่อายุน้อยกว่ามักจะคำนึงถึงการนับถือกันฉันญาติ ส่วนกลุ่มอายุมากเมื่อพูดกับผู้ฟังที่อายุมากกว่ามักจะต้องการให้ผู้ที่อายุมากกว่าเมตตาและเอ็นดูและให้เกียรติผู้ฟังในขณะ เดียวกัน เมื่อพูดกับผู้ฟังที่อายุเท่ากันมักคำนึงถึงความเป็นพวกเดียวกัน และเมื่อพูดกับผู้ฟังที่ อายุน้อยกว่ามักแสดงความไม่เป็นพวกเดียวกันคือเห็นว่าผู้ฟังอยู่ในฐานะต่ำกว่าจึงใช้คำบุรุษสรรพนามไม่รวมผู้ฟังแต่แสดงความเมตตาเอ็นดูผู้ฟัง ในเรื่องของการใช้คำสรรพนามที่ไม่ แสดงการรวมผู้ฟังเป็นพวกเดียวกันของกลุ่มอายุ

น้อยอาจพิจารณาได้ว่าคนระดับเดียวกันในสังคมไทยต้องแข่งขันกัน อาจไม่มองคนที่อายุเท่ากันเป็นพวกเดียวกัน หากพิจารณาเป็นคนละฝ่าย สะท้อนถึงความเป็นปึกแผ่นเดียวกัน (Solidarity) ลดลงเมื่อเทียบกับคนในกลุ่มอายุมาก ซึ่งมองคนที่อยู่ในกลุ่มอายุเดียวกันเป็นพวกเดียวกัน

การใช้คำบุรุษสรรพนามเมื่อพูดกับผู้ฟังเพศเดียวกันและต่างเพศกัน พบว่ากลุ่มอายุน้อยและกลุ่มอายุมาก เมื่อพูดกับผู้ฟังเพศเดียวกันและต่างเพศกันปรากฏความถี่การใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ต่างกัน พิจารณาจากความถี่สูงสุดและรองลงมา จะเห็นว่ากลุ่มอายุน้อยและกลุ่มอายุมากเลือกใช้คำสรรพนามต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ คือ กลุ่มอายุน้อยใช้คำ “ดิฉัน” และ “เธอ” ในความถี่สูงเมื่อพูดกับคนที่เพศเดียวกัน และจะใช้ “ดิฉัน” และ “คุณ”ในความถี่สูง เมื่อพูดกับผู้ฟังที่ต่างเพศกัน แสดงถึงการคำนึงถึงความสุภาพมากขึ้น เมื่อพูดกับคนที่ต่างเพศกัน เมื่อพิจารณาในความถี่รองลงมาจะเห็นว่ากลุ่มอายุน้อยเมื่อพูดกับผู้ฟังเพศเดียวกันจะใช้คำ “คำเรียกญาติ” แทนผู้พูดและ “คุณ” แทนผู้ฟัง แสดงให้เห็นว่าผู้พูดจะนับตัวเองเป็นญาติกับผู้ฟังแต่ขณะเดียวกันก็ให้เกียรติผู้ฟัง ส่วนเมื่อพูดกับผู้ฟังต่างเพศกันกลุ่มอายุน้อยจะไม่นับตัวเองเป็นญาติด้วย ซึ่งเห็นได้จากการใช้ “ฉัน” และ “เธอ” ส่วนกลุ่มอายุมากจะใช้คำ “ฉัน” และ “เธอ” ในความถี่สูงทั้งเมื่อพูดกับผู้ฟังเพศเดียวกันหรือต่างเพศกัน และเมื่อพิจารณาในความถี่รองลงมาจะเห็นว่ากลุ่มอายุมากใช้ “หนู” แทนตัวเองเมื่อพูดกับผู้ฟังเพศเดียวกัน และใช้ “เรา” แทนตัวเองเมื่อพูดกับผู้ฟังต่างเพศกัน แสดงถึงกลุ่มอายุมากเมื่อพูดกับผู้ฟังเพศเดียวกันต้องการได้รับความเอ็นดูจากผู้ฟังและต้องการแสดงความเป็นพวกเดียวกันเมื่อพูดกับผู้ฟังต่างเพศกัน

การใช้คำบุรุษสรรพนามเมื่อผู้พูดกับผู้ฟังที่สนิทและไม่สนิทกัน พบว่ากลุ่มอายุน้อย เมื่อพูดกับผู้ฟังที่สนิทมักจะใช้ “ดิฉัน” และ “เธอ” และเมื่อพูดกับผู้ฟังที่ไม่สนิท มักจะใช้ “ดิฉัน” “คุณ” แสดงถึงการคำนึงถึงความสุภาพมากขึ้น และเมื่อพิจารณาการใช้คำในความถี่รองลงมา กลุ่มอายุน้อยมักใช้ “เค้า” “แก” เมื่อพูดกับผู้ฟังที่สนิทซึ่งแสดงถึงการไม่คำนึงถึงความเป็นพวกเดียวกัน ส่วนกลุ่มอายุมากเมื่อจะพูดกับผู้ฟังที่สนิทหรือไม่สนิทกันมักจะใช้คำคำเดียวกันคือ “ฉัน” และ “เธอ” และเมื่อพิจารณาจากคำที่ใช้ในความถี่รองลงมากลุ่มอายุมากจะใช้คำสรรพนาม “เรา” และ “หนู” เมื่อพูดกับผู้ฟังที่สนิท แสดงถึงความเป็นพวกเดียวกัน และการแสดงความเมตตาเอ็นดูผู้ฟัง และใช้ “ดิฉัน” และ “คุณ” เมื่อพูดกับผู้ฟังที่ไม่สนิท แสดงถึงความสุภาพมากขึ้น

การใช้คำบุรุษสรรพนามเมื่อพูดกับผู้ฟังในสถานการณ์ที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ พบว่ากลุ่มอายุน้อยเมื่อพูดกับผู้ฟังในสถานการณ์ที่เป็นทางการ จะคำนึงถึงความสุภาพให้เกียรติผู้ฟัง ซึ่งเห็นได้จากการใช้ “ดิฉัน” “คุณ” ส่วนในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการจะใช้ “คำเรียกญาติ” ทั้งเรียกตัวเองและเรียกผู้ฟัง แสดงถึงการคำนึงถึงการนับถือกันฉันญาติและเมื่อพิจารณาการใช้ในความถี่รองลงมา กลุ่มอายุน้อยใช้ “ฉัน” และ “เธอ”ในสถานการณ์ที่เป็นทางการ แสดงให้เห็นถึงการคำนึงถึงความเป็นคนละฝ่ายไม่เป็นพวกเดียวกัน และใช้ “ชื่อ” และ “หนู” ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ ให้ความสำคัญกับการรู้จักชื่อแสดงความสนิทสนมและความเมตตาเอ็นดูต่อผู้ฟัง ส่วนกลุ่มอายุมากเมื่อพูดกับผู้ฟังในสถานการณ์ที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการมักจะใช้ “ฉัน” และ “เธอ” เมื่อพิจารณาการใช้คำในความถี่รองลงมา จะเห็นว่าเมื่อพูดกับผู้ฟังในสถานการณ์ที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ จะใช้ “เรา” และ “หนู” แสดงให้เห็นถึงการคำนึงถึงความเป็นพวกเดียวกันและการแสดงความเมตตาต่อผู้ฟัง

สรุปผลการวิจัย

อายุกับการใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ เมื่ออายุของผู้พูดที่แตกต่างกัน การใช้คำบุรุษสรรพนามก็แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากการคิด หรือการให้ความสำคัญแตกต่างกัน นอกจากนี้อายุยังสัมพันธ์กับการใช้คำบุรุษสรรพนามในมิติอายุของผู้ฟัง กล่าวคือ อายุของผู้ฟังที่แตกต่าง จะทำให้ใช้คำบุรุษสรรพนามที่แตกต่างกันไปด้วย จากผลการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่า “อายุ” มีอิทธิพลต่อการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาไทยทั้งในมิติอายุของผู้พูดและอายุของผู้ฟัง ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้คือ ผู้พูดกลุ่มอายุน้อยและผู้พูดกลุ่มอายุมากเลือกใช้รูปคำบุรุษสรรพนามในสถานการณ์การสื่อสารเดียวกันต่างกัน โดยแตกต่างกันที่รูปคำและความถี่ในการใช้รูปคำบุรุษสรรพนาม นอกจากนี้ยังทำให้เห็นแนวโน้มของการใช้คำบุรุษสรรพนามว่ากลุ่มอายุน้อยมักคำนึงถึงการแสดงความสุภาพให้เกียรติ การนับถือกันฉันญาติและการแสดงความเมตตาเอ็นดูผู้ฟัง ซึ่งเห็นได้จากการใช้ “ดิฉัน” “คุณ” “คำเรียกญาติ” “หนู” มากทุกสถานการณ์ ส่วนกลุ่มอายุมากมักคำนึงถึงความเป็นพวกเดียวกันหรือไม่เป็นพวกเดียวกัน และความเมตตาเอ็นดูผู้ฟัง ซึ่งเห็นได้จากการใช้ “ฉัน” “เรา” “เธอ” “หนู” ใช้มากทุกสถานการณ์ ผู้วิจัยสังเกตได้ว่า “ข้า” “เอ็ง” ใช้เฉพาะกลุ่มอายุมาก ในขณะที่ “ชื่อ” ใช้เฉพาะกลุ่มอายุน้อย สะท้อนให้เห็นแนวโน้มอาจจะเลิกใช้ “ข้า” “เอ็ง” และอาจจะนิยมใช้ “ชื่อ” มากขึ้น

Reference

Arunrueang, A. (1990). ***Kan prae khong wannayuk tho nai phasa Thai krungthep tam radap ayu phu phut.*** (in Thai). [Tonal Variation in Thai : The age of speaker]. Bangkok : The research Project of Thai Language, Chulalongkorn University.

Cooke, Joseph R. (1968). **Pronominal Reference in Thai, Burmese, and Vietnames.** Bereley : University of California Press.

Haruethaiwinyu, S. (2002). ***Kan sueksa rabop burut sapphanam phasa Thai nai samai rattanakosin nai naeo prawat.*** (in Thai). [A Historical linguistics study of personal pronoun system Rattanakosin Period]. Bangkok : The research Project of Thai Language, Chulalongkorn University.

Jiaphong, S. (2011). *Sangkhom lae watthanatham thi sathon chak kan chai kham burut sapphanam : Kan sueksa priapthiap kham burut sapphanam nai phasa Thai si thin.* (in Thai). [Society and culture in pronouns : A comparative in 4 Thai Dialects]. **Journal of Humanities Naresuan University.** 8 (3) : 66-89.

Kunlawanit, P. (2002). **Linguistic typology.** Bangkok : The research Project of Thai Language, Chulalongkorn University.

Naksakun, K (1995). *Sapphanam nai phasa Thai sathon watthanatham Thai.* (in Thai). [Pronouns in Thai reflect Thai culture]. J**ournal of Thai Language Institute.** 2 (1) : 16-25.

Palakornkul, A. (1972). **A Socio-Linguistic Study of Pronominal Strategy in Spoken Bangkok Thai.** Doctoral Deseratation, University of Texas, U.S.A.

Prasitratthasin, A. (1998). ***Phasasat sangkhom.*** (in Thai). [Sociolinguistics]. Bangkok. Chulalongkorn University.

Saengsot, S. (1989). ***Kham burut sapphanam nai phasa Thai : Kan sueksa choeng prawat.*** (in Thai). [The study of personal pronoun : Historical linguistics]. Bangkok : The research Project of Thai Language, Chulalongkorn University.

Sankhaburanurak, S. (1999). ***Kan chai kham laksananam nai phasa Thai mattrathan patchuban khong phu phut tang wai.*** (in Thai). [The use of classifiers in standard Thai of difference age]. Bangkok : The research Project of Thai Language, Chulalongkorn University.

Strecker, David S.(1984). **Proto-Tai Personal Pronouns.** Doctoral Deseratation, University of Michigan, U.S.A.